

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ 33 (1996)

Τα εγκαίνια του ογκολίθου

Σπύρος Σταμουλάκης

Copyright © 2022, Σπύρος Σταμουλάκης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Σταμουλάκης Σ. (2022). Τα εγκαίνια του ογκολίθου. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 123-124. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/29279>

Τα εγκαίνια του ογκολίθου

ΣΠΥΡΟΥ ΣΤΑΜΟΥΛΑΚΗ

Τα πρώτα σοβαρά λιμενικά έργα ήταν τα κρηπιδώματα από σημερινού Δημαρχείου μέχρι Ποταμιάνου (σήμερα Παπαζαφειράτου) και έγιναν τα έτη 1928-1931.

Πριν γίνουν τα κρηπιδώματα αυτά και η επιχωμάτωση της θάλασσας που περιέκλεισαν, ο παλαιός μώλος ακολουθούσε την γραμμή από το κρηπίδωμα έναντι του Δημαρχείου, περνούσε κοντά από τα Ολύμπια (καφενείο Βασιλά), μετά, 2 μέτρα από το εστιατόριο “Νικόπολη”, περνούσε 2-3 μέτρα από το εσωτερικό της οικίας Ορέστη Τσακαλώτου, η οποία εκτίστηκε αργότερα και σε τμήμα της επιχωματωθείσας θαλάσσης, και κατέληγε στο μώλο Ποταμιάνου στο απέναντι κρηπίδωμα.

Δηλαδή σχηματίζονταν ένας ανοικτός κολπίσκος, που με τα έργα ευθυγραμμίστηκαν τα δύο άκρα με το νέο κρηπίδωμα που είχε βάθος 5-6 μέτρα, υπεραρκετό για τα πλοία που προσέγγιζαν εκείνη την εποχή.

Τα Λιμενικά αυτά έργα κατασκεύασε η εταιρία ΕΡ-ΘΑ (Έργα-Θαλάσσια). Διευθύνων Μηχανικός ήταν ο Γούτος.

Τα έργα για την εποχή εκείνη ήταν σημαντικά, αφού με αυτά θα πλεύριζαν τα ατμόπλοια και θα αποφεύγετο η ταλαιπωρία της επιβίβασης με τις βάρκες.

Κυριαρχούσα φυσιογνωμία τότε ήταν στον τόπο μας ο μακαρής Δικηγόρος Περικλής Τόλιας. Ήταν επικεφαλής κάθε πολιτιστικής και κοινωνικής κίνησης και μεγάλος γλεντζές και από τους μεγαλύτερους ξενύχτηδες της εποχής εκείνης, μαζί με τους Ηλία Τσουρά, Ιωάννη Τάλαρο (μακαρήτες και αυτοί) και άλλους.

Το εστιατόριο “Νικόπολη” το είχαν τότε οι αδελφοί Λάζαρος και Γαβριήλ Φραγκισκάτος, το οποίο σχεδόν διανυκτέρευε και ήταν πάντοτε γεμάτο. Λειτουργούσαν σαν καφενείο με μεζέδες.

Εγώ, που σαν καλό παιδί έφευγα στις 12½ το βράδυ, άφηνα την “Νικόπολη” γε-

μάτη κόσμο.

Ο Περικλής και η παρέα του έγιναν φίλοι με τους μηχανικούς της Εταιρίας των Λιμενικών έργων, που σύχναζαν και αυτοί στη Νικόπολη.

Όταν προχώρησε κάπως η βύθιση των ογκολίθων και ξενέρωσε, ακριβώς απέναντι από τη “Νικόπολη”, ο πρώτος ογκόλιθος, πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας, από τους Μηχανικούς της Εταιρίας και την παρέα του Περικλή παρετέθη δείπνο, το βράδυ, πάνω στον ογκόλιθο. Ο δε μακαρίτης Λάζαρος με μια βάρκα, δυσφορών και διαμαρτυρόμενος αλλά πάντα καλοκάγαθος, μετέφερε τους μεζέδες και τα ποτά στους διασκεδάζοντας πάνω στον ογκόλιθο.

Το γλέντι κορύφωσε. Ο θόρυβος και οι φωνές και τα τραγούδια δεν άφηναν τους ξένους θαμώνες των απέναντι ξενοδοχείων να κοιμηθούν.

Άρχισαν οι διαμαρτυρίες.

Οι διαμαρτυρίες έφτασαν μέχρι την Αστυνομία και σχεδόν τις πρωϊνές ώρες τους συνέλαβαν και τους πήγαν στο Αυτόφωρο.

Ο Περικλής ήταν πολύ γνωστός και εκτιμόταν από την Αστυνομία και από τους δικαστές.

Στη Νομική Επιστήμη ένας κλάδος είναι και το Διεθνές Δικαιο. Σ’ αυτό, όπως και σε άλλα θέματα, υπάρχουν διάφοροι Νόμοι, νομολογίες, Αποφάσεις Διεθνών Δικαστηρίων κ.λπ. Ο Περικλής ήταν πλήρως καταρτισμένος πάνω σ’ αυτά τα θέματα.

Σε μία λοιπόν από τις Νομολογίες αυτές αναφέρεται η περίπτωση των αδικημάτων που γινόνταν σε χώρους που πρωτοεμφανίζονται, όπως οι ηφαιστειογενείς νήσοι και τα νησιά, που δεν έχουν προσαρτηθεί σε συντεταγμένα κράτη, καθώς και σε άλλες τέτοιες περιπτώσεις.

Η Νομολογία λοιπόν αυτή, αποφαινόταν, ότι, εφόσον δεν έχουν εγκατασταθεί στο πρωτοεμφανιζόμενο νησί, οι Αρχές, κάθε αδίκημα που έχει διαπραχθεί προ της εγκαταστάσεως των Αρχών δεν δικάζεται.

Όλα αυτά τα ανέπτυξε σαν να εγένετο για το θέμα μια διάλεξη.

Διάρκησε πολλή ώρα και οι ακροαταί, και οι Δικαστές, εντυπωσιάστηκαν με την επιστημονική παρουσίαση του θέματος.

Σ’ αυτή τη Νομολογία στήριξε την απολογία του ο Περικλής. Επειδή, ο ογκόλιθος αποτελούσε νησίδα αναδυθείσα, εκ της θαλάσσης, ουδέν αδίκημα δικάζεται που έγινε πριν από την εγκατάσταση των Αρχών.

Οι δικαστές λόγω του αξιώματός των, είναι απομονωμένοι από πολλές κοινωνικές σχέσεις και δύσκολα βρίσκουν την ευκαιρία να ευθυμήσουν. Δεν ξέρω τώρα, αλλά παλιά, που παρακολουθούσαμε τις δίκες και τις αγορεύσεις, έβάζαν και λίγο το δαχτυλάκι τους, σε κάποιο σημείο της διαδικασίας, για να παραχθεί λίγη ευθυμία.

Απόλαυσαν λοιπόν και οι Δικασταί όπως και οι ακροαταί της κατάμεστης αίθουσας του Δικαστηρίου την αγόρευση και ευθύμησαν λιγάκι μέσα στα άλλα σοβαρά και επίπονα θέματα που είχαν να ασχοληθούν μετά.

Δεν τους αθώωσαν βέβαια με αυτό το απιολογικό, αλλά με άλλο, που δεν το θυμάμαι, που περιείχε όμως και μια κρυφή αιχμή για ευθυμία.